Karel Hekele - ČLOVĚČE, NEBOJ SE PŘELUDŮ

Když se řítíte z Velké Vídně visutou autostrádou na severozápad, mihnete se nad Alser Strasse a Bankgasse, a než vám hlavou proletí vzpomínka na rušnou podzemní obchodní čtvrť, kde jste nedávno utratili spoustu kreditů, míjíte skvělou repliku Lichtenštejnského paláce. Pak proletíte spoustou učesaných příměstských satelitů, pospojovaných pavučinami mimoúrovňových křižovatek. Taková projížďka má své kouzlo - vůz vám kočíruje autopilot a vy se můžete kochat pohledem na fantastickou architekturu. Člověk by měl sem tam nechat vznášedlo vznášedlem a mrknout se na svět jinak než z ptačí perspektivy.

Po půlhodině jízdy lesem holografických bilbórdů uvidíte modře označenou odbočku k Rajské zahradě. Pod tím názvem si můžete představit nejmíň padesát různých věcí.

Právě tady se narodil paní Lauře K. krásný zdravý chlapec. Od samého začátku udivoval lékaře a personál Rajské zahrady tím, že skoro vůbec neplakal. A pokud nespal, všechno kolem sebe si prohlížel dospěle zvídavýma, pronikavýma očima.

Jan Král seděl v restauraci "U tří kybernetických koček" a nepřítomně zíral na hrající telestěnu. Alkoholové opojení ho povznášelo nad nelehkou realitu úspěšného obchodníka. Ne že by si stěžoval, když tak jen na chronický nedostatek času. Bylo příjemné být dost zazobaný a moci pozvat několik přátel do tohoto luxusního podniku.

Tělo mu už od rána zaplavoval silný příboj adrenalinu. Pokud mu sahala paměť, takhle dobře se necítil spoustu let. SuperVize v rychlém sledu střídala poslední zprávy ze světa. Nic z toho nikoho u stolu stejně nezajímalo a nikomu se nechtělo ten krám vypnout. Nikomu se ani nechtělo nařídit některému obsluhujícímu androidovi, aby to udělal za ně. Toho večera jim uprostřed mnohamilionové aglomerace připadal jejich salonek jako posvátný azyl, chránící jedinečnost jejich přátelství. Tito muži spolu dokázali komunikovat, i když mlčeli.

Pan Král s roztomilou toporností člověka nezvyklého pít pozdvihl pohár. Část obsahu vyšplíchla na sněhobílý ubrus. Muži mlčky civěli na rudé cákance, jak se paprskovitě vpíjejí do tkaniny a na okrajích blednou. Pan Král se pokusil vstát a tentokrát to odnesla jeho oranžově stříbřitá kombinéza.

Ztěžka dosedl zpět do křesla a trochu provinile řekl: "Dnes jsem nejšťastnější člověk na světě, tak mi to promiňte... škyt! Ještě že nám doporučili toho Vídeňáka."

Znovu mocně škytl a napil se vína.

Jeden z mužů se ušklíbl: "Jeho předci prý vyráběli marmeládu. Můžeme brnknout do Geneacentra, jejich databanka nám tu informaci vyklopí za pár sekund."

Pan Král mávl rukou. "Na tom přece nezáleží. Databanka by ti taky potvrdila, že doktor Meinl patří ve svém oboru k absolutní špičce. Teď svou pověst potvrdil a přivedl na svět nejkrásnějšího kluka na světě. A určitě i nejchytřejšího. Moc se vám omlouvám, kamarádi. Asi vám připadám směšný s tím svým pozdním štěstíčkem."

Jeden z mužů mu položil ruku na rameno. Chvíli přemýšlivého mlčení přerušil muž ve zlatě opalizujícím overalu. "Já bych si to nemaloval zas tak růžově," řekl. Ostatní muži se na doktora Bretta - tak se jmenoval - vyčítavě podívali. Jeho vlasy měly tak ohnivou barvu, že by ho kolonisté na Marsu mohli omylem považovat za zdroj světelných signálů, kdyby se v pravém poledni producíroval na slunci. Byl sice šéfem Ústavu psychologie umělé inteligence, ale byl z nich taky nejvíc přímočarý. Výraz "přímočarý" je v tomto případě eufemismem, doktor Brett byl ve skutečnosti nepříjemně prostořeký a nejmíň na světě ho zajímalo, že touhle vlastností systematicky rozšiřuje řady svých nepřátel.

"Vyléčit neplodnost nebo předvídat pohlaví dítěte je naprosto rutinní záležitostí," pokračoval. "Porodníci tohle umí už skoro čtyři sta let. Doktor Meinl to ve své Zahradě provádí na běžícím pásu.

V téhle skvělé době překonáváme všechny limity existence a objevují se možnosti, jak pohlaví dítěte naplánovat!"

"Co by to znamenalo?" zeptal se pan Král.

"Byla by to cesta do pekel. Uvažujte: Co by to lidem přineslo? Proč narušovat přírodní rovnováhu? Proč se připravovat o to nejkrásnější - o moment překvapení? Nebo si to vezměte z druhé strany: Co kdyby chtěl nějaký šílený vojevůdce naplánovat populaci samých chlapců - budoucích bojovníků? Ještě že nedokážeme plánovat lidem povahu."

Doktor se obrátil ke Královi. "Proto jsem chtěl trochu zchladit tvé nadšení, Jane. Sdílím tvou radost, ale už míň tvůj optimismus. Nemůžeš si předem naplánovat budoucnost svého syna, můžeš ji nanejvýš předvídat. Programovat věci člověka není ani logické, jinak by k existenci jako takové postačila umělá inteligence a my bychom klidně mohli vyhynout jako druh." Do rozhovoru se vmísil profesor Goldflamm: "Tys byl vždycky suchar, Brette!"

Profesor byl archeolog, ředitel Schliemannova ústavu, řádný i dopisující člen mnoha světových akademií. Specializoval se na vykopávky parních lokomotiv a nádražních celků z konce devatenáctého století. Sestavoval taky celosvětovou mapu ferromorfologických zajímavostí.

"Posledně jsi nám vyprávěl, jak sis pojmenoval toho nového androida," řekl. "V tomhle případě ses projevil z té humornější stránky - dávat androidům jména není běžné."

"Navíc jsi tomu krasavci pořídil knír," zachechtal se pan Král. "Ta kombinace božské podoby s tím nechutným knírkem mi hrozně připomíná med. Nebojíš se, že se na něj začnou lepit staré rachejtle, až ho vypustíte mezi lidi?"

Doktor Brett vyprázdnil číši. Jeden z androidů přiskočil a okamžitě ji doplnil.

"Mezinárodní centrum umělé inteligence nedoporučuje dávat androidům jména, je to otázka nedostatku patřičných zákonů. Z mé strany to byla nezávazná skutečnost, jako když si pojmenuju kteroukoli jinou věc, k níž mám určitý citový vztah. Jako kluk jsem říkal svému oblíbenému kaktusu Amadeo a našemu rodinnému vznášedlu Velký Sam..."

Profesor Goldflamm vyjádřil předstíraný údiv. "Tys byl taky někdy kluk?"

Doktor se nenechal vyvést z konceptu. "To, že umíme vyrobit dokonalé roboty, je skvělé, usnadňují nám život. Ovšem ve všeobecné psychologii stále přešlapujeme na úrovni toho pokryteckého dvacátého století." Do jeho hlasu se vkradla ironie. "Toho slavného Zlatého věku lidstva, plného primitivních vášní, nesnášenlivosti a vražedného nacionalismu. Člověk není robot, do konce věků zůstane velkou neznámou, i kdyby na to bylo moře výzkumáků, napěchovaných dokonalými biologickými mozky."

Při každém slově se mu zavlnil pečlivě střižený ryšavý knír. Vztyčil prst, takže na chvíli připomínal starozákonního proroka, a pronesl: "Něco mi říká, Jane, že tvůj kluk jednou zažije pořádný pád!"

Profesor Goldflamm nesouhlasně zabručel: "Naopak, já tomu hochovi předvídám takový úspěch, že to všem jeho vrstevníkům vyrazí dech! Určitě se toho dožijeme." Trochu znejistěl a rychle sáhl po sklenici. "Sám nevím, ve kterém oboru lidské činnosti to bude, ale jednou bude nejlepší na světě! Bude mu to zatraceně dobře myslet!"

Poklepal si na čelo.

Android u servisního pultu si jeho gesto vyložil po svém a zapnul klimatizaci. Proud svěžího ozónu rozhodil archeologovu světle modrou kštici.

Ředitel lisovny plastických hmot pan Valentin si zapálil obrovský doutník. Byl to mohutný chlap s pistáciově zelenými vlasy a bohémskou bradkou téže barvy. Vypadal trochu jako mušketýr. Tento dojem zdůrazňovala i duhově zbarvená kombinéza, přepásaná bílou šerpou.

V obrovské továrně byl jediným živáčkem. Toto odlidštění mu nejvíc vadilo u jeho nádherné

sekretářky Veroniky. Přestože byla android, nosil jí denně květiny. Pan Valentin byl velkým ctitelem ženské krásy. Dívat se denně na prototyp nejkrásnějšího ženského těla a nemít tohle tělo, a přitom moci ho mít, kdykoli by se mu zachtělo - to vyžadovalo úroveň bohorovného gentlemana. A tím pan Valentin byl. Pochopil, že jedině tímto způsobem může sám sobě zlidštit zbožňovaný stroj.

"Člověk by neřekl, že se známe tolik let," poznamenal a zahalil se do voňavého kouře.

Jeho přátelé zbystřili pozornost. Vypadalo to na jeden z nejdelších Valentinových proslovů za posledních pár let.

"Na to Janovo a Lauřino mrně jsme se těšili jako na vlastní. Nikdo z nás tří si pro samou práci nestačil založit vlastní rodinu a takhle máme možnost být aspoň dobrými strýčky. Spolu s naším milým přítelem jsme celá léta obdivovali Lauru, její statečnost a trpělivost, s níž podstupovala všechna ta léčení a nepříjemné procedury, aby mohla dát manželovi potomka - pokračovatele rodu.

Já malému Honzíkovi dávám do vínku normální lidskou schopnost překonávat nepřízeň osudu a radovat se z jeho přízně. Určitě si v životě poradí i bez nás!"

Chvíli se dalo ticho krájet lejzrem.

Pak čtyři přátelé povstali a pozdvihli sklenice s rubínově zbarveným vínem. Android zručně otevřel další láhev.

Malý Jan Král rostl jako z vody.

Ve škole měl vynikající prospěch. Učení mu šlo lehce, jakoby mimochodem. Hodnota jeho LQ. balancovala na pomezí nadprůměrnosti a geniality. V jeho okolí nebyl nikdo, koho by to nějak zvlášť zajímalo. Nejspíš si na to všichni zvykli jako na samozřejmost. Okolí to připisovalo jeho původu a možnostem, rodiče se spokojovali s tím, že si na konci každého pololetí prohlédli výsledky školních testů. O malého Jana se dobře staral kvalitní tým domácích učitelů.

Nikdy neměl opravdové přátele. Na to byl příliš chladný, neosobní a nedětský. Nikdo si nikdy nestěžoval na jeho chování. Tento fakt měl být někomu podezřelý - neexistují přece chlapci bez hříchů! A pokud ano, je to anomálie. Otec byl zaměstnaný svými obchody, matka se plně věnovala humanitární činnosti a péči o dům. Byli přesvědčeni, že jejich synovi nechybí vůbec nic, a měli pravdu. Ostatně, proč si dělat starosti o někoho, kdo je ve své dokonalosti téměř neviditelný? Kdo je neuchopitelný jako kluzký úhoř?

Všechno mu procházelo tak hladce, že se z toho pod maskou povinného zájmu sám upřímně nudil.

Doopravdy ho bavila jediná věc na světě - hra ČLOVĚČE, NEBOJ SE PŘELUDŮ.

Tato prostorová hra vznikala zhruba od druhé poloviny jednadvacátého století kombinací několika generací deskových her, klasických šachů a tvořivých fantasy her. Mohla se hrát přímo na hrací krychli nebo pomocí počítačové projekce. Ten druhý způsob se používal spíš v tréninku a při bleskovkách či studiu teorie. Vývoj hry nebyl zrovna jednoduchý a její pravidla se často měnila. Teprve koncem minulého století se ustálila v dnešní konečné podobě.

Všechno, co se hry týkalo, bylo uloženo na disketách v Museu lidských činností v Londýně. Krabice s nimi zabíraly dva prostorné sály.

Když se lidé přesytili elektronikou, metakybernetickými a počítačovými hrami a vším tím exaktním zabíjením času, začali vzpomínat na staré romantické časy. Začali hledat zábavu, při níž by neměřili své síly výhradně s automaty a roboty — baviči, nýbrž s mozky jiných lidí. *Začali* znovu toužit po renesanci přímé soutěživosti, po přímém kontaktu se soupeřem, kdy si hráči hledí do očí, vnímají prostor kolem sebe i mezi sebou, cítí pot druhého i jeho vzrušení ze hry, které zpětně stimuluje jejich vlastní vzrušení.

Tak nějak vznikalo ČLOVĚČE. Stalo se masovou vášní, legálně dosažitelnou drogou, nakonec i profesionálním sportem. V ten se zvrtne všechno, kolem čeho se motá armáda amatérů. Každému hráči přestane jednou chutnat neslaný — nemastný boj o pouhou čest a jednoho dne s neúprosnou

logikou zatouží po risku, sázení a vzrušeném napětí. Riskovat čest není zdaleka tak zajímavé a masochistické jako riskovat peníze, prapůvod všeho snažení od chvíle, kdy jako ekvivalent nahradily směnný obchod.

Ve své nejsložitější podobě měla hra obrovské množství kombinačních možností. Vezměte si například starou šachovou legendu: Když nabízel perský šach tvůrci hry pohádkové bohatství za - řekněme to obchodním jazykem -autorská práva, ten číman si řekl o obilí. Chtěl jen součet obilných zrn ze čtyřiašedesáti polí tak, aby na prvním bylo pouhé jedno zrnko a na každém dalším vždy dvojnásobek zrn z předešlého pole. Když to vážení matematici sečetli, došli k ohromujícímu zjištění: Tak obrovské množství obilí šachový sýpky neobsahovaly, tolik obilí nebylo v celé říši, možná na celém světě. Geniálnímu čímanovi tak zůstala jeho "kopyrajtka" a lidstvo získalo královskou hru, při níž zakouší nádhernou slast z myšlení nespočetné množství generací druhu Homo sapiens.

A teď si představte množství šachových kombinací ještě třikrát umocněné! Množství kombinací ČLOVĚČE nikdy nespočítal ani centrální elektronický mozek GIGAGRAMOT v minus osmnáctém poschodí pod budovou světového parlamentu v Ženevě.

• • •

Jan Král už jako starší žák vynikal ve hře vysoko nad průměr, Jak víme, učení mu šlo samo od ruky, a tak mohl veškerý volný čas věnovat oblíbené hře. Jeho geniální paměť mu dovolovala propočítávat skvělé kombinace na několik desítek tahů dopředu.

Jak vážně ke hře přistupoval, dokazuje příhoda se spolužákem, který ho - přiznejme, že tak trochu náhodou -porazil ve finále školního přeboru. Musíme si uvědomit dvě věci: a/ Jan do té doby s žádným z vrstevníků neprohrál, naopak porážel většinu starších hráčů; b/ zápasu přihlížel děda Král, odmalička Janův hlavní sparingpartner a vlastně první trenér. Děda byl jedním ze sponzorů turnaje a věnoval cenu pro vítěze - malý sportovní člun s fotonovým pohonem, po jakém jeho vnuk dávno toužil. Mohl ho mít, kdy by se mu zamanulo, jenže on ho chtěl k dědově radosti vyhrát. Chtěl naplnit literu obchodního hesla Králů - něco za něco!

Myslel na ten člun tak intenzivně, že se dopustil drobné chyby a prohrál. Co se stalo potom, bylo nenapravitelné: Když byl donucen vzdát se, strašně zesinal a dostal tak silnou třesavku, že mu zuby drkotaly v rytmu staccata. Pak se na spolužáka nepříčetně vrhl a začal ho nekontrolovatelně mlátit drobnýma pěstičkama. Nikdy nebyl nějak fyzicky zdatný, a jeho rány se většinou míjely účinkem. Pak je lidi od sebe odtrhli a Jan se nechal apaticky odvést, zesláblý vybičovanou energií, v polosnu, jaký pak zase dlouho nezažil.

Ironií osudu bylo, že napadený chlapec, taky vášnivý hráč, jako jediný ve škole už dlouho Jana obdivoval a snažil se o vzájemné sblížení. Ať už hledal v odlidštěném světě obrovské aglomerace přítele, či se v něm projevovala budoucí homosexuální orientace (náznaky tu byly), na Janovi přímo visel. Po této příhodě se přes svůj nesporný talent už nikdy za hrací krychli nepostavil.

O pár měsíců později chlapec beze stopy zmizel. Pátrala po něm policie všech kontinentů, značnou aktivitu v tomto směru vyvíjeli jeho zoufalí rodiče - nikdo už ale o něm nikdy neslyšel. Našel se svědek, který ho údajně viděl mezi kolonisty na Marsu, jiný tvrdil, že pracuje v karbonových dolech v souhvězdí Plejád, prý se nechal hibernovat - aby se dal rozmrazit v době příznivější jeho talentu, a dokonce prý se nechal teleportovat neznámo kam.

V Janovi zůstala hrůza ze zničujícího zážitku.

Brzy poté si vybudoval zvláštní techniku vedení svých figurek sítí soupeřových Přeludů - obecně se jim říkalo "lochnesky". Ve vertikální a křížové hře neměl konkurenci. Jeho slabinou byla zpočátku horizontální hra.

Ale jen zpočátku.

Ve dvaceti letech se dostal mezi prvních deset hráčů světa a začal si říkat John King. Na turnaje létal stříbřitým vznášedlem se třemi zlatými korunkami na bocích. Stal se nedostižným idolem mládeže. Představoval možnost každého teenagera, byl nejmladším velmistrem v historii, vydělával

spoustu peněz, bláznily po něm nejkrásnější dívky. Většina ostatních velmistrů patřila do kategorie "starých paprik" a to odjakživa samo o sobě stačí mladé generaci k neobjektivnímu opovržení.

Velmistrovské postavení na žebříčku APP /Association of the Phantom Players/ vyžadovalo bydlet v síti vybraných hotelů a pořádat nákladné večírky — tiskovky pro lidi z branže. Sám se jich nezúčastňoval, zastupoval ho na nich jeho společenský dubler - k nerozeznání podobný android John II. Všechno kolem vytváření velmistrovského dojmu měl na starosti skvěle placený agent, který měl dobrý nos a nalepil se na něj ještě v žákovských letech. Ten taky vymyslel Johna II.

Mezi profesionály platily tvrdé zákony -jako všude, kde se točí velké peníze. John se v tom prostředí cítil jako ryba ve vodě. Zdědil hodně z obchodního talentu svého otce.

Prvních dvacet až třicet borců žebříčku hrálo na maximální počet dvanácti Přeludů. O výkonnostních hráčích se dalo mluvit už tak od pěti. Amatéři hrávali jednoduchou bezpřelu-dovou hru, nebo si ji zpestřovali dvěma až třemi "lochneskami". Platilo tu základní pravidlo: V každé partii zahajovali soupeři se shodným počtem Přeludů. Jejich počtu odpovídaly výkonnostní koeficienty a finanční bonifikace.

John King na vrcholu své slávy vypracoval teorii hry na třináct Přeludů. Třináctý, v odborné literatuře nazývaný Ten Černý Vzadu, se nakonec neuplatnil. Stejný osud v dávných dobách postihl jednu houslovou skladbu slavného Paganiniho - dokázal ji zahrát jedině on sám.

Postupem času se John nevyhnul deformaci jedinců, kteří se moc rychle vyšplhají do závratných výšin: Přestával si rozumět s normálními lidmi. Jak jsme ho zatím poznali, bylo by spíš podivné, kdyby se této deformaci vyhnul. Většina lidí se mu slila do jednoho šedivého šiku a on stále častěji zapomínal na etiku. I těla krásných žen mu začala splývat v jedno tělo, v jeden erotický nástroj, sloužící k uvolnění vybičované mysli.

Lidé z ulice neuměli správně využívat potenciál svého mozku. Nedokázali překročit svůj soukromý Rubikon. Nemohl jim to odpustit a ve své kingocentrické zaujatosti nechápal, že jim nemá co odpouštět.

John miloval jediného člověka na světě - sebe.

• • •

Jednoho letního rána stál dvaatřicetiletý John King u panoramatického okna luxusního apartmá hotelu PYRRHENIA. Pod jeho nohama se rozprostíral Neapolský záliv. Azurové moře na obzoru splývalo s bezoblačnou oblohou. Na pozadí blankytu se bělaly plachty sportovních jachet, nad zálivem se vznášelo několik pestře zbarvených balonů. Vypadalo to idylicky jako stará daguerrotypie. Stále víc lidí se vracelo ke sportům z dob dávno minulých.

Starověké paláce kolem zálivu se skrývaly uvnitř průhledných ochranných krychlí. Za opalizujícími obřími krabicemi se až k úpatí Vesuvu tyčila hradba homolovitých různobarevných věží ze skla, plastů a karbonových slitin. V nich Neapol žila.

Do Johnových smyslů pronikala varhanní hudba, umocněná záznamem vzdušného interiéru gotického dómu na telestěně. Vizuálnímu a akustickému programu odpovídala vůně hořících voskových svící. Tu vůni miloval.

Obrátil se od okna a usmál se na snědou hotelovou krásku, která mu přivezla snídani. Poděkoval jí a vtiskl jí do ruky bankovku. Ještě teď cítil v každém atomu svého těla rozkoš, kterou mu poskytla v uplynulé noci. Když osaměl, zůstal stát nad servírovacím stolkem a prohlížel si jídlo. Vlastně o něm ani neuvažoval. Přehrával si v hlavě novou variantu Kazankevičova zahájení.

Náhle se ozval svištivý zvuk a série dutých úderů. Vzápětí se rozletěly dveře a do pokoje vpadl chlap jako vystřižený z některého akčního škváru v SuperVizi.

Za ním se v hale válely zbytky dvou androidů z Johnovy ochranky. Z jednoho stříkala sírově žlutá kapalina, druhý opakovaně trhal pravou paží, oddělenou od trupu a visící jen na svazku drátů. V androidově hlavě, pohozené u mramorového krbu, poblikávaly nazelenalé oči. Johnovi se zdálo, že

hlava na něj spiklenecky mrká.

V tom šolců se mu mohlo zdát cokoli - třeba že je Velký komodor a uhání pralesem přesličeк na jelenovi se zlatým parožím.

Vetřelec měl vyholenou, žíhaně tetovanou lebku s chocholem různobarevných vlasů na temeni, obrovská ramena, vypracované bicepsy, mohutné pracky s boulovatým předloktím a ocvokovanými chrániči zápěstí. Svalnaté tělo měl nadité do potrhané kožené kombinézy poseté kovovými floky, seskupenými do kabalistických obrazců. Schwarzeneggerův pohrobek, pomyslel si John s bezděkou úctou člověka s normální muskulaturou. Ta figura ho musela stát léta nadlidské dřiny. Někdo ta léta zase věnuje třeba hře ČLOVĚČE, NEBOJ SE PŘELUDŮ.

Superman měl za pasem zasunutý obrovský zubatý nůž a pár lejzrových koltů - ty zřejmě stály nebohé androidy existenci. V pravé ruce svíral masivní paprskomet. Další mačeta a dvě pistole hrozivě vyčuhovaly z těžkých shrnovacích bot. Každý kousek obnaženého masa měl potetovaný sexuálními symboly a záhadnými kultovními znaky. Bůhví jestli nebyl členem některé z těch extrémistických sekt, jejichž činnost v poslední době zaměstnává politiky a zpravodajce všech kanálů SuperVize.

Galapágský ještěr, převlečený za kosmický tank. Johna zalila vlna odporu - takový bezbřehý liberalismus si můžou otcové City vstrčit za klobouk! Každé monstrum si může šoupnout do kapsy kupříkladu jadernou nálož a propagovat třeba Spolek umrlců. Taková víra v Občana těší!

Chlap si ho opovržlivě prohlédl od hlavy k patě. Pak pro své potěšení přejel zářivým paprskem telestěnu. Ozvala se série ohlušujících výbuchů, vzduchem létalo tříštěné sklo. Apartmán byl v mžiku zahalen do husté dýmové clony. Johna zahltil štiplavý pach spáleného plastu a izolace. Chtělo se mu zvracet.

"To aby nás nic nerušilo," poznamenal chlap, jakmile se Neapol zase ukázala v plné kráse. "Nesnáším smrad těch voskovic. Opravdový by mi nevadily, ale musely by čadit kolem lesklý černý rakve, ve který by ležel nějakej ňouma, co mi už moc dlouho lezl na nervy. A takovejch je na světě spousta. Vsadil bych se, šampióne, že i obyčejnou vůni bramborový natě znáš jenom z projekce."

Slovo "šampión" zaznělo z jeho úst zvlášť opovržlivě. Drsný hlas odpovídal zjevu chodícího arsenálu - byl ochraptělý častým pobytem pod širákem, v zakouřených putykách a zřejmě i častým nahýbáním si z kovové láhve, houpající se mu u pasu. Určitě v ní neměl svěcenou vodu.

Náhle pípla spojovací aparatura. Pokojem zazněl hlas: "Jste v pořádku, pane Kingu? Slyšeli jsme od vás nějaký hluk. Posílám nahoru pár maníků z ochranky."

Chlap namířil paprskomet na Johnovo břicho. "Jestli se tu nějakej ukáže, vypálím ti díru do pupku a usmažím ti koule. Jasný?"

John přikývl, zapnul příjem a řekl: "To je v pořádku, pane řediteli. Mám tu obchodní návštěvu a nepřeji si být rušen." Pak vypnul příjem a obrátil se k potetované gorile: "Co si vlastně přejete?"

Chlap svraštil čelo. Tetování na něm překvapivě vytvořilo symbol ženského pohlaví. "No to je k posrání! Takhle nóbl se mě v životě ještě nikdo nezeptal. To víš, že si něco přeju, jinak bych tady nebyl a neriskoval prdel. Jinak bych tě už pár měsíců nesmiřoval a nečekal na ten správnej moment. Asi tě to překvapí: Přeju si tři sta milionů novejch kreditů, pěkně uloženejch v přenosným kufříku, jakej si připevňujou k zápěstí burziáni a agenti. Celá suma bude v tisícovkách a bude tu za chvilinku, jinak." Namířil znovu na Johnovo břicho. "Stačí malej podraz a udělám ti operaci, po který tě budou seškrabovat po kouskách."

John si vzpomněl na rozporcované androidy v hale a na zádech mu vyrazil studený pot.

"Viděl jsem pár chlápků, jak se jim kouří z rozpáranejch střev," pokračoval nezvaný návštěvník. "Není to krásnej pohled, jak pomalu vypouštějí duši a skučí jak zvířata. A taky to náramně smrdí. Ten nejrozrajcovanější kozel je proti tomu voňavá panenka." Náhle zavrčel: "Makej a spoj se s tím ředitelským teploušem, ať všechno zařídí, Honzíku!"

John úžasem vyvalil oči. Řekl mi Honzíku!

Rychle se vzpamatoval a udělil řediteli příslušné pokyny. Pak se s očima plnýma otazníků obrátil k návštěvníkovi.

Chlap si do zkřivených úst zasunul pastilku drogy. "Tak z třídního poseroutky se nám vyklubala Jednička! Z mazánka, kterej se bál vlastního stínu a vyhýbal se loužičkám, aby nedostal vyhubováno od maminky. Kterej měl hrůzu z každý holky a chodil si na hajzl honit pinďoura, dokud ho tam nenačapal školník. To byla rána pro ctihodný rodiče!"

V té chvíli zasáhl Johna na nejcitlivějším místě. Připomněl mu něco, z čeho se vzpamatovával s pomocí nejlepších psychoanalytiků dlouhá léta. Dodnes nebyl schopen sexu, pokud si ho nekoupil. Vyslal k vetřelci vražedný pohled.

Ten primitiv se očividně bavil. "Je fajn, že z tebe okolnosti udělaly šampióna. Já mám teď svou dojnou krávu a ty můžeš bejt poprvý v životě někomu užitečnej."

Náhle mu z očí vyšlehly blesky. "A teď mi řekni, ty jeden parchante, oč zrovna ty jsi lepší než já?"

Řekl mi "parchante"!

"Proč já si nemůžu dávat do sosáku jako ty? Proč si nemůžu dopřávat fajnový děvky, nejjemnější chlast v přepychovejch barech a nejkvalitnější drogy? Proč bych si nemohl jen tak pro zábavu dovolit prohrát za noc půl milionu kreditů jako ty předevčírem v kasinu tohohle hotelu? Vidíš, vím o tobě všechno."

V následující chvíli se v drsňákově hlase překvapivě ozvalo něco jako lítost -jako když bereme dítěti hračku: "Tak řekni mi proč, ty zatracenej parchante! Podle Všeobecný ústavy jsme si přece všichni rovni!"

Řekl mi "zatracenej parchante"! Takhle mě tituloval třídní grázl, který nikdy nepochopí, že v talentu a pracovitosti si lidé nebudou nikdy rovni. Postrach učitelů a ostatních žáků. Nemrava bez skrupulí, který nadzvedával dívkám sukně a veřejně je osahával. Který tyranizoval své okolí a už v jedenácti měl vlastní gang. Extrakt všech nectností.

John vydechl: "Bert Trampota!"

Svalouš se zašklebil. "Jo, Bert Trampota v celý svý kráse. To ti to trvalo, Honzíku." Nenuceně si pohrával s obrovským žabikuchem a napichoval jím sousta z Johnovy snídaně. Zdálo se, že jeho čelisti by sešrotovaly i ocelové matky.

John se na něho díval s odporem. Takhle může dopadnout jedině člověk, který bezmezně věří Všeobecné ústave!

Bert náhle zamířil ostrou špici na Johna. "Něco ti řeknu, šampióne. Tebe nikdy nezajímali obyčejný lidi. Takoví, co neměli kliku a nenarodili se v zazobaný famílii a v extra špitále. Víš, kde porodila máma mě? Na haldě špinavýho prádla v hustejch mýdlovejch výparech. Přišlo to na ni v prádelně, musela makat do poslední chvíle, ten ksindl fotr vzal půl roku před mým narozením roha. Kdybych ho někdy potkal, rozpáral bych ho tímhle. Ty lidi jsi vymazal z tý zkurvený diskety, kterou nosíš v hlavě místo mozku. Patřím mezi ně i já -jenomže já se o sebe dokážu postarat a vezmu si vždycky to, co potřebuju. Pokud ty zrovna nehraješ ve světě ČLOVĚČE, zavíráš se ve svým baráku s padesáti cimrama, tví delfíni jsou pro tebe vrcholem pozemskýho blaha a záda ti myje speciálně udělaná androidka. Ani bych se nedivil, kdyby sis to s ní občas nerozdával. Sex s androidem je vlastně taky onanie, víš to, Honzíku?"

"To nemám zapotřebí, Berte. Můžu mít nejkrásnější ženy..."

"Drž zobák! S tvejma prachama to není žádnej problém. Proto ti taky pustím žilou. Tohle číslo jsem si připravil parádně. Sleduju tě skoro dva roky. Málem mi to vyšlo už loni v Tokiu. Tví ohaři tě hlídají dobře. Jsem opravdu moc pyšnej, že jsem do školy chodil s Jedničkou."

John ani nemusel pátrat v Bertově tváři. Sarkasmus odkapával z každého jeho slova jako jed.

Bert smetl nádobí ze stolku, přehodil si zbraň do druhé ruky a posadil se. Křeslo pod jeho vahou nebezpečně zapraskalo. "Teď si trochu zkrátíme čekání. Ukaž, jakej jsi chlap!"

Připravil si pravou ruku a velitelským pohledem kývl na Johna. Ten jako králík omámený krajtou přisedl a vložil dlaň do široké Bertovy pracky. Souboj byl otázkou sekundy. Bert nemusel zavlnit jediným svalem a lehce připažil Johnovu paži k desce stolu.

"To jsem si mohl myslet," zavrčel znechuceně.

Johna osvítil náhlý nápad. Ukázal na jednu krychli. "Nedá se nic dělat, jsi silnější. Předpokládám, že přijmeš odvetu v mém stylu."

"Prima," opáčil Bert a dost tím Johna šokoval. "Na kolik "lochnesek" si to rozdáme?"

"Stačí na deset?"

John se s despektem díval na hřmotného Berta a na zbraň, kterou si odložil na dosah ruky. Pak naprojektoval figurky a Přeludy do výchozího postavení. "Máš bílé. Víš, že je to výhoda?"

"Žádný strachy!"

Bert hned prvním tahem překvapil. Určitě neví, že zahájil Samuelssonovým tahem, poprvé Samuelsson-Ruckoj na turnaji velmistrů v Riu de Janeiru v roce 2232. Tímto tahem se Velký komodor soupeře okamžitě noří do nitra krychle. Trochu tím komplikuje dravému hejnu Přeludů jejich likvidační misi. No, je to jen náhoda. Nějak se zahájit musí, a když Bůh dopustí, ruka se něčeho chopí. Ta hora masa by za pomoci Všemohoucího mohla zvládnout ještě tak hru na dva Přeludy - asi jako dva obchodníci, rozšoupnutí po dobrém obědě, když si sjednali dobré kšefty a ke hře pokuřují voňavá cigárka značky Romeo a Julie.

Po chvíli přemýšlení John zahrál v duchu zahájení: Vertikálně nabídl oběť Malého Mudrce. Tato oběť byla naprosto korektní - ne že by tuto středně silnou figuru nepotřeboval, mohl tím ale odlákat nejméně dva bílé Přeludy do křížového neutrálu a uvolnit cestu Královně. Samozřejmě, za předpokladu, že soupeř oběť přijme a místo horizontálního odskoku Zbrojíře začne bezhlavě stahovat své Přeludy k cestě Velké Karavany. Uvolnění cesty Královně a její Oplodnění Záhadným Rytířem bylo jednou ze tří hlavních podmínek čistého Vítězství. Její Oplodnění Divokým či dokonce Bezhlavým Rytířem mohlo vést k vítězství taky, jenže hru značně komplikovalo. Navíc bylo svým způsobem neetické a srážela se za něj bonifikace.

Bert se bude určitě chrtit a sežere to. U tak materiálně založeného člověka to nemůže dopadnou jinak.

"Seru ti na Prťavýho Mudrce," procedil mezi zuby.

Bert asi zas tak velký blbec nebude.

Přitáhl si židli a pohodlně ji přišlápl nohou. Obrovská bota s kovovými přezkami se zaryla do zlatého saténu. V cárech kožených kalhot se objevilo kostnaté koleno a mohutná klenba stehenního svalu. Rukojeť mačety trčela z boty jako hlavička fascinované kobry.

Zapálil si smradlavý smotek manilského konopí. "Mrsknu svýho Frajerskýho Rytíře dolů, na cestu Malý Karavany. Však on se svý Královně dostane mezi nohy jindy. Zastoupí ho ti dva šupáci. Nikdo není nenahraditelný."

Johna to zneklidnilo. Špičkoví hráči striktně dodržují posvátnou teorii hry - životaschopnost jí dala staletí poznávání nejlepších možných postupů, vedoucích nejkratší cestou k Vítězství. V jeho vycvičené paměti se okamžitě vynořila varianta z partie Nordviq-Bell z turnaje velmistrů v Moskvě roku 2252: Potáhl Velkým Mudrcem horizontálně křížně s následným křížným tahem do středu. Tato důsledná varianta by měla za podpory spojeneckých Žoldnéřů definitivně zablokovat soupeřova Záhadného Rytíře a oddálit nebo úplně znemožnit cestu obou zbývajících ke Královně, Tímto tahem si zároveň uvolnil Věž.

Mohla to být geniální kombinace. V hlavě mu zacvakaly miliardy neuronů a roztančil se mozek.

Tělo mu zaplavila rozkoš z Tvoření - kvůli tomuhle hru miloval. Narodila se nová kombinace, byl napsán nový odstavec do zlaté knihy Teorie.

Jenže následujícím tahem se Bert vůbec nezachoval optimálně. Dokonce ani logicky. A vůbec ne gentlemansky. Začal si pohvizdovat Kennyho Rogerse /John se nervózně ušklíbl: co jiného než dekadentní hudební projev/ a pak úplně nesmyslně potáhl svým Bezhlavým Rytířem do ještě nikdy nevyzkoušeného trychtýře - prostorové diagonály, kterou Přeludy ani nestřežily. Ten tah byl tak nanicovatý, že se jím Teorie ani nezabývala. Většinou vedl k porážce. Bohužel, většinou. Skvělý hráč by se k tomu nikdy nesnížil.

Jako by četl Bertovy myšlenky: Tahle Královna není včelí, šampióne (zkurvysyne). Tahle se neřídí kolektivní inteligencí, tancuje podle mý muziky!

John se začal potit.

Svým cvičeným instinktem chápal, že hraje skvěle. Jenom v jednom z milionu případů mohl bílý v této pozici vyhrát. A teď se k tomu schylovalo. Při Bertovi museli v jednom šiku stát všichni bohové jeho záhadné sekty i s konkurencí. Do sedmi tahů Bertův Bezhlavec oplodnil bílou Královnu a zastoupil tak svého Záhadného kolegu, který padl za vlast v jiné části krychle. Do dvanácti tahů jeho Velký Komodor nesmyslným způsobem doputoval do Prostoru Uznání ve středu krychle. Tento kubický prostor obsahoval dvaapadesát krychliček, kam Přeludy nesměly - manévrovaly v sedmi obvodových vrstvách. Jejich síla, ale i počet herních variant a tím obtížnost hry, stoupala s jejich počtem. A teď toto hejno dravých piraní nezabránilo bílému Komodorovi, aby se jaksi cik-cak neprobil do Prostoru Uznání! Pokud se Bertova Královna dostane do tohoto prostoru taky, dočká se třetí a poslední podmínky Vítězství - Komodorova požehnání, a tím stvrzení předešlého symbolického Početí. Přibližování dvou hlavních figurek v závěru bylo velmi složité.

John byl mistrem koncovky. Kolikrát ho zachránila i v bezvýchodné situaci!

Kdyby aspoň nepropadl panice... Tady se nehrálo o pět milionů kreditů jako na velmistrovském turnaji. V tom okamžiku už vůbec nešlo o ČLOVĚČE. Tady nešlo o hru, Neapol, žebříčky APP, Přeludy. Tady šlo o souboj dvou světů, staletí cizelované kulturnosti a vulgarity, perfektně fungujícího cvičeného mozku a metráku svaloviny, ideálna a materiálna. V této místnosti došlo k vyvrcholení odvěkého boje mezi civilizačním faktorem a destruktivní silou, ženoucí lidstvo zpět k troglodytům.

Bert si s ničím takovým nelámal hlavu. Nehrál podle pravidel, ale taky je nijak neporušoval. Svou hrou však narušoval Johnovu dokonale propracovanou koncepci - Kingův systém. Do třiadvaceti tahů se do Prostoru Uznání probila bílá Královna, když tomu bezmocně přihlížela garda černých Přeludů, odlákaná fingovanými křídelními útoky bílého.

V Johnově podvědomí se rozřičela poplašná siréna: Tohle tady už jednou bylo a málem jsem to nepřežil.

"Teď vypadáš jako tenkrát, když ti to nandal Vilík," řekl nedbale Bert. Johnova ruka, vztahující se k figurce, ve vzduchu zkameněla. "Byl jsem tenkrát v sále, když jsi dostal epileptickej záchvat a tvůj dědek tě rychle zdekoval pryč. Měl jsi u huby spousty bílý pěny. Už tenkrát jsi neuměl prohrávat, Honzíku. Už tenkrát sis vsugeroval, že život a hra jsou jedno. *Zkazily* tě prachy a fanatismus. Každá levárna ve jménu krále, tradice rodu a jinejch vyšších principů je zvířecí fanatismus. Je to ještě horší než *vražda.* Ani bych se nedivil, kdybys měl pazoury v tom záhadným Vilíkově zmizení."

Johnův obličej zbělal jako křída.

• • •

V té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Ředitel hotelu poslal nahoru androida s požadovanou sumou. Bert vzal androidovi kufřík, a když robot sahal po klice, doslova ho zezadu rozporcoval rudým paprskem ze svého ručního kanónu. Části androida sebou ještě cukaly. Ze všeho stříkala hustá kapalina a John stále ještě zvracel do chladicí nádoby se šampaňským. Ledová tříšť se mísila s jeho zvratky a rychle tála. Hlasová schránka uvnitř rozcupovaného trupu se zasekla a neustále opakovala

poslední androidova slova: "...shledanou, pane, ...shledanou, pane,..."

Bert rozdrtil schránku okovanou botou a zašklebil se. "Jsi nějakej útlocitnej, Honzíku. Byl to jenom stroj. Kdyby tě tak dojímala lůza z ghet na východní periférii! Ze vznášedla ta bída není vidět a hotelový vyhlídky jsou všude stejný," mávl rukou k oknu. Podíval se znechuceně na zbytky androida. "Musel jsem ho sejmout, určitě byl plnej identifikačních čidel a jeho oči sloužily jako kamery. Znám ten typ. Bylo to i v tvým zájmu, myslím, že zaznamenal tuhle pozici. Hraješ, Honzíku?"

John si utřel ústa a partii vzdal. V hlavě mu hučela krvavá Niagára.

Většina Bertových figurek padla za oběť. Účelu bylo dosaženo - bílý zvítězil. Nekorektně, ale zvítězil. John stál jako socha, ponížený, s rozdupaným sebevědomím.

Neustále si opakoval: Je to jen hra, je to jen hra.

Je to jen hra. Není to život.

Je to jen hra. Tak co.

To si někdo pěkně odsere. Tak jak si odsral Vilík.

• • •

Bert své vítězství očividně nepovažoval za nic výjimečného. Klidně sebral kufřík i svůj kanón a znovu ledabyle namířil na Johnovo břicho. "Teď zavolej do recepce. Tvůj vzácnej host odchází. Ať je to se všema poctama. Ať před hotel připraví tvý vznášedlo." Zachechtal se. "Se zlatejma korunkama. Víš, že tě mám odteďka docela rád, Honzíku?"

Kdyby mi teď raději nadával do zkurvenejch parchantů!

Bert pozvedl kufřík. "S tímhle teď zmizím někam na opačnej konec zeměkoule. Zašiju se do nějakýho přepychovýho hotelu s bazénem, palmama a kasinem a budu si užívat... Musí to být někde u tropickýho moře. Mám rád teplo. Neboj se, šampióne, nikdy se nepochlubím že jsem ti natrh prdel. Na Berta se můžeš spolehnout. Jo, a ještě jim řekni, že toho androida sis pozdržel pro soukromý účely."

Když John dokončil rozhovor s recepcí, Bert kovovou pažbou rozmlátil spojovací aparaturu. Podrážky bot měl *zacákané* žlutým blevajzem.

"Pro jistotu, brácho."

"Berte, než odejdeš..., chtěl bych vědět, kdo tě trénoval?"

Do bronzova opálený obličej se opět složil do úsměšku.

"Nepotřebuju trenéra, jsem samotář. Ale často jsem to hrával s jednookým Jeffem. Je to starej geniální ožrala, kterýho najdeš nejspíš "U jedovatý rachejtle" na západní periferii, jestli ho vůbec najdeš a toho starýho křena probereš z limbu. Je totiž věčně nalitej. Učil mě nelítostně podřezávat zrádný krysy, nevěřit nikomu na světě kromě sebe samýho a při hře spoléhat na intuici. Starej Jeff nebyl vždycky v takovým srabu. Kdysi mu nějakej hajzl moc ublížil. Z Jeffa za žádnou cenu nikdo nedostane jméno toho parchanta - kdybych ho znal, dávno by nežil, to ti garantuju."

Ve dveřích se ještě obrátil. "Ale řeknu ti, Honzíku, takový SÍROVÝ OKO je daleko zajímavější hra než celý ČLOVĚČE!"

Když Bert Trampota zmizel, John se znovu postavil před panoramatické okno a zkřížil ruce na prsou. V tom momentě úžasnou scenerii vůbec nevnímal.

Asi po dvou minutách uslyšel zdola typický svist přestřelky. Když sjížděl výtahem, ucítil *zápach* spálených vnitřností a přes několik zdí i hrůzu shromážděného davu.

Lidé se rozestoupili. John se díval na hromadu rozstřílené a připečené svaloviny, z níž se kouřilo a která byla ještě před chvílí Bertem Trampotou. Zahlédl sežehnutý pramen vlasů a detail vytetované ženy s obrovským poprsím na zbytku levého bicepcu. Pár zkrvavených svalů sebou ještě škubalo.

Přiložil si k nosu kapesník.

Bert měl pravdu: Smrdělo to jako žumpa celého světa.

Když odcházel ke svému vznášedlu, vůbec ho nemrzelo, že peníze shořely taky Uvědomil si zajímavou věc: Vůbec se mu nechtělo zvracet.

• • •

Když se vznášel nad zálivem, dozrálo v něm rozhodnutí: Nezúčastní se silně obsazeného turnaje. Mělo se hrát Riesenbruckerssonovým systémem - ten mu ideálně vyhovoval. Vítěz Neapolského turnaje býval zpravidla pasován na světovou Jedničku. John vyhrál poslední dva ročníky. Nepřerušený hattrick by ho navždy nesmazatelně zapsal do historie sportu jako nejlepšího světového hráče ČLOVĚČE dvacátého čtvrtého století!

Po tom, co se právě odehrálo, ztratil v jediném okamžiku všechnu motivaci. Přestože neexistoval očitý svědek jeho krutého osobního debaklu, jen čas mohl vyhojit tuto krvácející hlubokou ránu v srdci.

To, že právě prohrál s amatérem, jehož zbytky zrovna vynášejí z hotelové haly, že se tak osudově zopakovala historie, mu způsobilo šok. Jako by z něj v jednom okamžiku unikla obrovská ctižádost, léta ho ženoucí do stále větší dřiny a odříkání. Chtěl být vždycky nejlepší, nejlepší na této planetě a třeba i v celém známém Vesmíru. Chtěl to pro sebe, pro svého otce, ve jménu tradicí rodu.

Teď z něj najednou všechno spadlo. Konečně pochopil, že ani taková porážka nezabíjí. Že se s tím dá žít.

Po návratu z Neapole přestal vycházet ze svého paláce. Poslouchal varhanní hudbu, postával u obřího akvária a pozoroval párek nádherných delfínů, jako by od nich očekával odpověď na základní otázku své existence: Hrát nebo ne? Občas se mu zdálo, že ve skle zahlédl Bertovu tvář s jeho typickým ďábelským úsměškem a musel prchnout do jiné místnosti. Zrovna Bert jeho vášeň k delfínům považoval za degeneraci.

Zaháněl osobního androida Johna III, jenž ho neustále pronásledoval s plným tácem posty. Všude se válely stohy novin, které nikdo nečetl, haldy dopisů od fanoušků a profesionální sekce APP, na které nikdo neodpovídal. Aktivní John III mu jednou přinesl dopis od mladíka z Tokia, který vyhrožoval kultovní sebevraždou, pokud se mistr "kombinační iluze" nevrátí do světových heren. Kdyby měl John akceptovat aspoň setinu nabídek k sňatku, stal by se vlastníkem největšího a nejvíc kosmopolitního harému na světě.

Začal znovu jezdit na farmu. Moc rád ošetřoval s roboty jahody. Fyzická práce mu přinášela potěšení a vracela mu životní jistotu. Správce farmy se nestačil divit: Jeho zaměstnavatel, mezinárodní velmistr a světová Jednička ve hře ČLOVĚČE, NEBOJ SE PŘELUDŮ řídí zemědělské stroje, pilotuje rozprašovač hnojiv, čistí automatickou třídičku a okopává jahody jakýmsi neznámým předmětem, který si za hříšné peníze pořídil z Metropolitního muzea.

John trénoval stále méně. Zpočátku to na hře nebylo znát a stále vyhrával. Časem tréninkový dluh narůstal a začal se projevovat ve výsledcích - a tím i v příjmech. Nejlepší trenér na světě (podle Revue APP), který určitě neměl ponětí o existenci svého jednookého kolegy z putyky "U jedovatý rachejtle", mu trpělivě domlouval, později si rval vlasy a nakonec odejel k mladému talentovanému hráči do Jižní Ameriky.

Dva roky po Neapoli John King oznámil profesionální sekci, že končí s aktivní činností. Byla to největší mediální bomba sezóny. Snad jen start fotonového vesmírného korábu ODYSSEA vzbudil větší pozornost světové veřejnosti.

• • •

Jan Král se vrátil k původnímu jménu a změnil svůj výstřední zevnějšek. Hrací příslušenství z ryzího zlata věnoval Muzeu intelektuálních činností v Paříži a pak se na čas usadil v Kanadě. Vyhrál tam nechutnou soudní při s Muzeem bronzových soch madame Vivotové, která umístila jeho sochu

poblíž bláznivé hudební skupiny z jednadvacátého století. Nakonec se s půvabnou sochařkou spřátelil a pilně navštěvoval její kurs anatomické kresby.

Pak nějaký čas cestoval nádherným severem Ontaria a asi rok prožil v rybářské vesnici na Ostrově Prince Edwarda. Nějakou dobu to zkusil v Acapulku, ale i tady se často probouzel zbrocený potem a zbytek noci prochodil po nádherných plážích. Jako by ho něco neustále nutilo měnit místa.

Po návratu do Evropy rozpustil Kingův syndikát, zaplatil obrovské dluhy právníkům a přestěhoval se natrvalo na venkov. Farma byla to jediné, co mu zbylo. Občas zaletěl do města navštívit rodiče. Léta je zanedbával a teď se jeho návštěvy - k radosti paní Laury - staly pravidelností. Při jedné z nich poznal sousedku rodičů, osmadvacetiletou selénografku Věru.

Vedle ní se Jan cítil jako v očistné lázni. Poprvé v životě se nějaké žene dvořil, dobýval ji a její náklonnost byla výsledkem jeho osobního šarmu. S Věrou bylo všechno tak přirozené.

Odstěhovala se k němu na farmu a během několika let mu porodila tři syny - Kašpara, Melichara a Baltazara. Jména Tří králů jim v jejich případě připadala dvojnásobně příznačná. Jan Král se poprvé v životě cítil šťastný. Ten pocit byl něčím úplně jiným než předešlé euforie. Ty opadaly, jak se vítězství dostavovala jako na běžícím pásu, radost ze života zůstávala konstantní. Paradoxně. Za tohle mohl poděkovat Bertovi Trampotovi.

Asi po dvanácti letech se Jan Král jednoho jarního dopoledne procházel lesem. Kolem pobíhali synové a hráli si s modelem létajícího talíře, na jehož palubě posedávalo několik miniaturizovaných ufonků. Jana tyto procházky nesmírně těšily a Věra mívala časový prostor pro přípravu oběda. Nesnášela syntetickou stravu na objednávku a raději sem tam oprašovala staré recepty.

Jan se občas přistihl, jak si v duchu přehrává dávné brilantní kombinace skvělé hry s Královnou, Rytíři, algoritmickou láskou, nenávistí, zářivým Vítězstvím a Přeludy. Z těch nostalgických záblesků vzpomínek ho většinou probíral neurvalý křik ptáků či halas dovádějících synů - jeho krve. Přeludy byly tak daleko, odpluly dávno do modravé mlhy zapomnění.

Sedl si na pařez a začal kreslit rozložitý dub, vévodící provoněné pasece. Právě propracovával důmyslnou strukturu sukovitých větví, když ho z myšlenek vytrhl nejmladší Baltazar.

"Táto, koukej, jdou k nám nějací dědové!"

Jan vzhlédl. Po pískové pěšině se blížili tři stařečci se stříbrnými hůlkami. Jarní slunce obstojně hřálo, oni však byli zahaleni do dlouhých plášťů s vyhrnutými límci. Vítr jim čechral dlouhé vlasy a vousy, deroucí se zpod čepic. Jeden je měl ohnivě ryšavé, druhý nebesky modré a třetí pistáciově zelené. Přibližovali se vratkým krokem jako Věčnost. Ťukali hůlkami o kameny a drmolili si tajemné moudrosti, nabyté dlouhým životem.

Jan povstal a smekl. Dědové se podívali na jeho prošedivělé vlasy a pokývli hlavami. Jan hvízdl na své zbojníky a se skicákem v podpaží odcházel domů. Jeden z rozverných ufonů mu přistál na rameni.

Kmeti se za ním dívali, dokud nezmizel za keři. Pak dlouho mlčky seděli na lavičce, ruce složené na zlatých rukojetích holí. Do ticha zakřičela sojka.

Pak ten zelený třaslavým hlasem řekl: "Vidíte, kamarádi, co jsem vám říkal?"

• • •

Dědové nevěděli, že John King měl tenkrát ve svém pokoji v hotelu PYRRHENIA skryté tlačítko, které alarmovalo hotelovou bezpečnostní službu. V poslední době se stále častěji opakovaly teroristické útoky proti V.I.P. - politikům, průmyslníkům, slavným sportovcům a umělcům. Proto všechny špičkové hotely učinily řadu opatření na jejich ochranu.

John tenkrát pod tlakem okolností tlačítko použil. Nešlo o těch tři sta milionů kreditů, klidně by dal Bertovi i třikrát víc, kdyby měl stoprocentní jistotu, že bude držet jazyk za zuby. Ale dalo se věřit takové nule?

A co kdyby se náhodou dozvěděl, že to byl John, kdo kdysi vyhodil Jeffa na dlažbu? Byl jeho prvním profesionálním trenérem a občas si ho dovolil porazit. Při vyhazovu mu navíc tehdejší Johnův osobní android nešťastnou náhodou vyrazil oko. Utěšila by Berta skutečnost, že android byl zrušen? Určitě by Johna přesto zabil.

A kdyby Bert Trampota věděl, že Johnovou zásluhou Vilíkovy kosti leží kdesi na dně oceánu, zabil by ho stokrát. Nekonečně ponížený student Jan Král si tehdy udělal výlet do Města ztracených a najal si tam vraha. Na tuhle práci nemohl použít některého ze svých androidů, jak víme ze Tří zákonů robotiky, každý robot je zkonstruován tak, aby nikdy úmyslně neublížil člověku.

Ten zákon formuloval dávno zapomenutý autor fantastické literatury - Isaac Asimov.

Dědové tak zemřeli, aniž by ztratili iluze.